

Arrest

nr. 183 007 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 september 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 mei 2016 een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 september 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.05.2016 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene ging op 15.06.2012 een wettelijke samenwoning te Lanaken aan met een Nederlandse onderdane. Op basis hiervan verkreeg hij op 07.12.2012 een F-kaart. Naar aanleiding van zijn verhuis van Lanaken naar Oostende verklaarde betrokkene dat zijn (ex-)partner in Nederland woont en werkt. Hieropvolgend oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat er niet langer sprake was van een gezinscel tussen betrokkene en zijn (ex-)partner en werden er op 20.08.2015 instructies naar de gemeente verstuurd om de F-kaart in te trekken. Deze instructies werden op 22.09.2015 aan betrokkene betekend. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) waardoor hij onder bijlage 35 werd geplaatst. Op 11.02.2016 verwierp de RVV echter dit beroep bij arrest nr. 161.850 en de bijlage 35 werd ingetrokken.

Betrokkene beweert dat hij de aanvraag niet kan richten vanuit zijn land van herkomst omdat zijn leven daar ernstig gevaar loopt. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene de aanvraag niet kan richten vanuit zijn land van herkomst omdat zijn leven daar ernstig gevaar loopt volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat betreft het feit dat betrokkene gedurende ongeveer 3 jaar in het bezit is geweest van een BIVR op basis van wettelijke samenwoning; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang betrokkene recht had op een legaal verblijf. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits betrokkene niet langer beschikt over een legaal verblijf vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Tot slot verwijst betrokkene naar de verklaringen van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken die stelt dat hij de 'sans-papiers' uitnodigt om zich geheel te geven aan België en zich te integreren door werk te zoeken in knelpuntberoepen en dat hij tevens het nodige zal doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Echter, betrokkene behoort niet tot deze doelgroep aangezien hij geen arbeidscontract voorlegt zodat hij niet aantoonbaar dat hij tewerkgesteld zou kunnen worden in een knelpuntberoep. Bovendien is betrokkene zelfs niet in het bezit van een arbeidskaart.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft meer dan 4 jaar in België, zou het Nederlands beheersen, is werkwilg, zou zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt en zou een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

2.1. Verzoeker werpt, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, de schending op van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Hij betoogt als volgt:

"Dat de voormelde beginselen worden geschonden nu de bestreden beslissing besluit dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Verzoeker beroept zich tevens op het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de plicht oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dat er zodoende geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De Raad van State heeft immers herhaaldelijk gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden invoeren.

De verwerende partij stelt verder dat verzoeker ongeveer drie jaar in het bezit geweest is van een BIVR op basis van wettelijke samenwoning niet verklaart waarom dit feit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor verzoeker zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Terwijl verzoeker reeds sinds mei 2012 in België verbleef en samenwoonde met zijn partner. Na het einde van hun relatie is verzoeker in België gebleven omwille van werk en andere duurzame sociale bindingen. Verzoeker heeft immers hier het centrum van affectieve, sociale en economische belangen. Verzoeker is steeds bereid geweest om te werken teneinde in zijn levensonderhoud te voorzien. Van zodra en zolang hij over een verblijfsvergunning beschikte, heeft verzoeker gewerkt. Hij heeft op geen enkel ogenblik van de Belgische Staat geprofiteerd. Verzoeker wenst terug in te stappen in het legale arbeidscircuit, en is ook bereid om te werken in een knelpuntberoep.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen. Bijgevolg zou het voor verzoeker traumatisch zijn om na verregaande integratie alsnog

gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen. Bovendien kan dergelijke aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen. Hetgeen een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verwerende partij stelt dat deze elementen van integratie enkel behoren tot de gegrondheid en niet tot de ontvankelijkheid van de procédure.

De verwerende partij heeft echter ten onrechte geen rekening gehouden met deze elementen. Hierdoor heeft er geen correcte belangenafweging plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst niet buitengewoon nadelig zou zijn voor verzoeker en een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou uitmaken.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat op basis van de flagrante schending van hogervermeld middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

2.5. De verwerende partij heeft in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele andere verplichting dan te motiveren inzake de door verzoeker naar voren geschoven omstandigheden die naar zijn oordeel buitengewone omstandigheden vormen in het licht van dit wetsartikel. Dit is in casu het geval. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.6. Verder dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet verder komt dan de elementen die zijn zaak kenmerken op te sommen en te poneren dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst. Hiermee toont verzoeker echter niet aan dat de verwerende partij de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

2.7. De bestreden beslissing stelt, *“De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft meer dan 4 jaar in België, zou het Nederlands beheersen, is werkwillig, zou zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt en zou een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Deze door de verwerende partij gedane beoordeling is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers in een principiële arrest, *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Derhalve drong zich geen verder onderzoek van deze elementen op. Verzoeker kan met zijn betoog dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de elementen inzake integratie en zijn overtuiging *“dat er geen correcte belangenafweging [heeft] plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel”*, de betrokken beoordeling niet onderuit halen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA